

Men hun vendte sig ikke om og gik hurtigt ind i Huset.

Kusken knaldede med Pisken, og Hestene satte sig i Bevægelse. Da Vognen rullede ud igennem den hvælvede Port, raabte Sigrid Hurra.

Paa Vejen ud gennem Byen tilraabte de fleste Folk dem et oprigtigt „lykkelig Rejse“, idet de kørte forbi; ja af uvilkaarlig Ærefrygt ved Synet af Landaueren og den liberiklædte Kusk blottede mange endog Hovedet.

Da Vognen naaede ud paa Landevejen, sagde Emanuel:

„Tag nu Lommetørklæderne frem, Børn!“

Saa snart de saa' Hansines Skikkelse staa deroppe paa den lille Høj i Udkanten af Haven, begyndte de alle at vifte.

Hvorfor mon hun ikke vifter igen, tænkte Emanuel.

„Vift, Børn . . . vift!“ sagde han og fik Øjnene fulde af Taarer.

Men Skikkelsen deroppe paa Højen rørte sig ikke; . . . de fik intet Svar paa deres: „Paa Gensyn.“

. . . Hansine stod som en Billedstøtte, indtil det sidste Glimt af Vognen var forsvundet i det Fjerne; — saa gik hun stille ned. Men pludselig